

SPRÁVAK

3/2014-2015

www.7zskolin.cz

5 Kč

www.7zskolin.cz

Zájmy žáků

Tanec

Jmenuji se Adéla Bukačová a jsem tanečnice. K tancování mě přivedla sestra, když skončila s gymnastikou, šla na aerobik a já taky. Potom šla na tančení i semnou a tak jsme vlastně začaly obě. Mnoho lidí tanec nebere jako sport, ale já ho tak beru. Protože si myslím, že makáme a makáme a nic jiného neděláme. Každý rok jezdíme na soutěže a někdy i do zahraničí. Zatím už jsme byli v Sardínii, Moskvě, Grazu, Pescaře. Myslím si že Českou republiku i Kolín prezentujeme jako T.K.Crossdance velice dobře.

Adéla Bukačová 8. A

Úspěch Tomáše Puczka

Statečná jedenáctka vybojovala v Mnichově 11 medailí a 6 nových osobních rekordů.

V neděli 8. 3. 2015 se vydalo 11 mladých kolínských atletů do Mnichova na 39. ročník mezinárodního mládežnického festivalu Lindesportfest. Mezi nimi i žák naší školy Tomáš Puczek, který ve skoku vysokém (168 cm) získal 3. místo. Celkově mladí atleti získali 5 zlatých, 3 stříbrné a 3 bronzové medaile a 6 nových osobních rekordů.

Žádný zápas si nenechají ujít. Jsou to přece bubeníci!

Kolín - Popsat atmosféru jako před těžkou bitvou není zase až tak daleko od pravdy. Jsme v hale Spojů, kde se odehrává basketbalový zápas s Pardubicemi. :-)

Sedíme v hledišti úplně nahoře, kde si své vybavení vybaluje parta mladých kluků.

Nejde o žádné sportovní náčiní, ale o sestavu mnoha bubnů různých velikostí. Jeden z nich má tašku plnou paliček. Je na nich vidět, že se s nimi nezacházelo v rukavičkách, ale vykonávaly skutečně tvrdou práci.

Tahle parta mladých kluků okolo Michala (na fotografii nahoře vlevo) nevynechá jediný domácí zápas. **(Michal = Michal Vlček, žák 8. A naší školy)**

Basketbal skutečně prožívají.

Sport mají rádi, své sportovce také a svoji podporu jim dávají skutečně najevo. Jsou to právě oni, kdo vytváří na zápasu tu pravou atmosféru. Znáte je všichni. Jsou to bubeníci, kteří dávají utkání rytmus. Doslova.

„Pokoušíme se přijít na každý domácí zápas, jak nám to možnosti dovolí,“ odpověděl Michal na dotaz, kterých všech zápasů se bubenické komando zúčastní.

Štafetu přebírali po předchozích bubenících, kteří toho nechali. „Když přestali, tak jsme se zeptali trenéra, jestli bychom mohli bubnovat my. Když nám to dovolil, začali jsme bubny shánět,“ vyprávěl.

Pomohl jim v tom kamarád, který hraje na bicí. „Některé nám dal, jiné jsme koupili. Tak to celé začalo,“ uzavřel náš rozhovor.

(z regionálního tisku)

Lyžařský výcvik 2015

Se svou třídou 7. A, 7. B a dětmi z osmé a šesté třídy jsem v neděli 15. 2. 2015 vyrazili na lyžařský výcvik. V autobuse jsme strávili asi dvě hodiny. Cesta byla klidná a plynulá. V podvečer jsme dorazili ke kabinkové lanovce v Jánských Lázních, tou jsme se nechali vyvézt nahoru na Černou horu. Z té jsme museli jít až k naší chatě pěšky, zavazadla nám odvezla rolba.

Když jsme se zabydleli, čekala nás večere a nějaké ty instrukce... Nadcházející den moje skupina šla poprvé v týdnu na sjezd. Nejdříve jsme lyžovali jen na vleku u chaty, ale to se brzy změnilo. Ten den jsme šli odpoledne na běžky. Bylo i několik pádů, ale rychle jsme se vše naučili. Večer jsme dostali nějaký úkol a ten jsme se svou přidělenou skupinou museli splnit. Tento program se opakoval každý den.

Poslední den byl všude velký zmatek, a to jsme ještě do toho šli lyžovat. Každý si musel naložit věci do rolby a ta mu je potom odvezla před stanicí lanovky. Lanovka nám je dovezla dolů a my jsme je museli ručně vyndávat. Každý se bál, jestli mu věci dorazily. Naložili jsme je do autobusu a spokojeně, i když nervózní, jsme vyrazili k domovu. Někteří jedinci si věci nenaložili a zůstaly jim v chatě. Domů jsme přijeli okolo osmé hodiny večer. Už byla tma, a tak jsme si svítili baterkami v mobilech. Každý nakonec našel svoje zavazadla a unavený odjel domů.

Lyžařský výcvik se mi velmi líbil.

Anna Koišová, 7. A

Projektový den na 2. stupni

7. duben je v našem kalendáři označen jako Den vzdělanosti a patří do kategorie „Významných dnů“ v České republice. Připomíná vydání zakládací listiny Karlovy univerzity a význam vzdělání pro každého z nás.

Proto jsme na tento den naplánovali celostupňový projektový den. Žáci pracovali ve věkově smíšených skupinách na projektech, které si vybrali podle svého zájmu a zúročili tak vědomosti a schopnosti nabyté při výuce. Vytvářeli grafická díla, řešili kvízy, hráli hry s logickým i matematickým zaměřením, podle GPS určovali polohu a hledali kešky, poznávali skryté kouty Kolína a okolí, procvičovali šikovnost a prostorovou představivost, prověřovali fyzickou zdatnost, pracovali v literárních dílnách, zpívali i kreslili.

za pedagogy 2. stupně Mgr. Jiřina Převrátilová

Jak Projektový den hodnotili žáci:

Dne 7. 4. 2015 se konal projektový den pod jménem Den vzdělanosti. S mým kamarádem Vladimírem Hlockým jsme byli na dílně Čarodějové a čarodějky a Věda je zábava. Na čarodějích jsme vyplňovali papír, aby paní učitelka zjistila, co víme o takovýchto postavách. Poté jsme se dívali na film Harry Potter a princ dvojí krve. Ve druhé dílně Věda je zábava jsme hráli různé hry. Projektový den se povedl.

Lukáš Kmoch 7. A

V úterý 7. 4. byl mezinárodní „Den vzdělanosti“. Tohoto dne se zúčastnil pouze 2. stupeň. Já jsem osobně navštívila dílny: Máme rádi Česko a Pojd'te, budeme se bát...

V dílně Máme rádi Česko jsme se nejdříve seznámili, rozdělili se do týmů, ve kterých jsme se lépe poznali, a „souboj“ mohl začít. Hráli jsme různé hry. Celou dílnu vedla paní učitelka Jana Kadlecová. Myslím, že jsme všichni lépe poznali naši vlast.

Poté jsem byla v dílně Pojd'te, budeme se bát, kterou vedla paní učitelka Zlatuška Jiránková. Jako v první dílně jsme se nejdříve seznámili. Potom jsme zhlédli krátkou prezentaci, hned nato jsme se dívali na velmi zajímavý dokument o nadpřirozených tvorech. Také jsme si ve skupině vyrobili svoji strašidelnou bytost.

Obě dílny se mi velmi líbily. Určitě se těším na příští rok.

Anna Koišová, 7. A

Píší naši žáci

Co bych řekla, ale nemůžu...

Vět a slov, co bych ráda řekla, ale nemůžu, je docela hodně.

Když se tak nad tím zamyslím, je poměrně důležité vědět, co se říct smí a co ne. Rozhodně, by se nemělo vyzradit tajemství, které vám řekl někdo, kdo vám důvěřuje. Pokud o jeho důvěru nechcete přijít, měli byste si vše dobře rozmyslet.

Měli bychom ale projevit svůj názor a říct, co si myslíme. Mnohokrát ale radši mlčíme, abychom někoho nenaštvali. Mnoho lidí totiž naši upřímnost bere spíš jako urážku.

Stalo se mi několik takových situací. A dějí se mi běžně. Každopádně patřím do té skupiny lidí, kteří raději před svými blízkými o své upřímnosti hodně přemýšlím.

Barbora Sejkorová, 7. A

Maličkosti, které mě dělají šťastnou

Většinou mě šťastnou dělají věci, které se za peníze nekoupí...

A i když ano, tak to jsou maličkosti, jako je květina, nebo nějaké malé dárky.

Pro mě jsou ale důležitější skutečnosti, když jsou všichni mí blízcí veselí a zdraví, nehádají se a mají se rádi. Úplně obyčejné objetí je fajn, ujistí vás, že lidem na vás záleží.

Nevím, jestli to všichni lidé cítí stejně, ale o jedné skutečnosti si myslím, že mě dělá šťastnou a dělá šťastnou i ostatní lidi. Ano, je to láska.♥

Vanda Raková, 7. A

Život bez internetu

Internet se stal naším každodenním společníkem. Hledáme tam zábavu i poučení. Ztráta internetu by pro nás byla značná újma. Například já, kdybych přišla o internet, nemohla bych si vyhledat informace do školy, nemohla bych být v kontaktu se svými kamarády nebo hrát nějaké hry.

Bohužel internet přináší i rizika, se kterými musíme počítat. Ta můžeme zmenšovat tím, že budeme opatrní na sociálních sítích a také tím, že si stáhneme do počítače antivirus. Kvůli internetu spolu lidé přestávají komunikovat a také ztrácí soukromí.

Myslím si, že by se se ztrátou internetu lépe vyrovnali naši rodiče, protože na něj nebyli od mala zvyklí.

Anna Koišová, 7. A

Jeden den, který bych ráda změnila

Když mi bylo pět let, tak jsem si na výletě se školkou zlomila prostředníček pravé ruky, protože jsem si ho dala pod opěradlo sedačky. Kamarádka, která seděla přede mnou, opěrku zvedla a přimáčkla mi tam prst. Mohla jsem si za to tak trochu sama. Paní družinářka mi prst obvázala a celý den jsem musela vydržet s tou bolestí na výletě. Když jsme se vrátili z pokaženého výletu, všechno jsem mamce řekla a hned jsme jely do nemocnice na rentgen. Ze snímku bylo vidět, že je prst zlomený. Hned mi ho dali do sádry.

Poučila jsem se a teď vím, že nemám strkat ruce, tam kam nemám. Tento den bych chtěla změnit, abych si výlet v ZOO lépe užila.

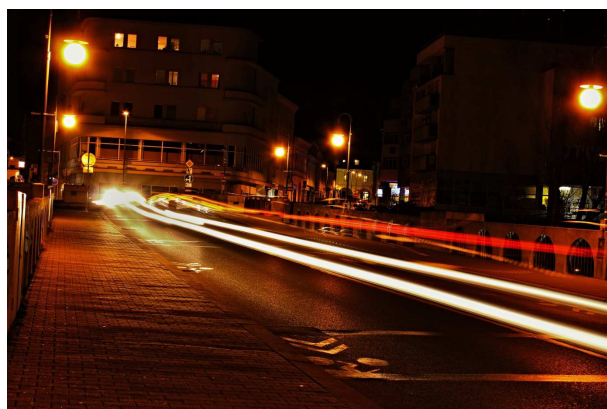
Lucie Červinková, 7. A

Můj první krok k focení

Ahoj, jmenuji se Adam Hruška, je mi 15 let a mým velkým koníčkem je focení. Chtěl bych vám říci, jak jsem se k tomu dostal. Nejdříve jsem dostal k Vánocům diablo s kamarádem a začali jsme spolu natáčet videa, sestříhali a natáčeli jsme si to sami a v tom mě to začalo bavit. Koupil jsem si svůj první fotoaparát na focení, ale i na natáčení. Jako parta kamarádů jsme začali jezdit na longboardu a na internetu jsme našli soutěž o získání sponzorství, k tomu jsme museli natočit video. Celé video jsem natočil a sestříhal já sám a video soutěž vyhrálo a my jsme získali sponzora od honzovy-longboardy.cz a to byla moje další zkušenost. Dále jsem fotil Maturitní plesy, umělecké fotky z Kolína a okolí a s kamarádem z atletiky jsme si založili na sociální síti fotografickou stránku, kam jsme si dávali naše fotky a lidi nám je hodnotili. Po tom všem přišla nabídka, že budeme fotit módní přehlídky, svatební veletrhy a budeme z toho dělat i videa, ale na to můj fotoaparát, který jsem si koupil, jako první nestačil, takže jsem si musel koupit nový, lepší. S kamarádem jsme si založili novou stránku, kam jsme si řekli, že budeme dávat jen fotky z módních přehlídek, ze svatebních veletrhů ale také i videa, pojmenovali jsme ji HALK Photography. Po založení stránky nám přišla nabídka od svoboda.info, abychom začali natáčet reportáže z plesů, festivalů a kulturních akcí. Nabídku jsme přijali a teď mi chodí nabídky na focení a natáčení. Focení mě neskutečně baví a je to koníček, u kterého se skvěle odreaguji od světa. Nejráději fotím sport, portréty, ale také přírodu a zvířata.

Adam Hruška

Vedení redakce školního časopisu: pí. Jiránková; Korektura: pí. Jiránková;
Sazba: pí. Kutilová; Redakční rada: žáci 6. - 9. tříd ZŠ;
Vydavatel: Základní škola Masarykova 412, Kolín 3, www.7zskolin.cz.